

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang September 1949 Nr. 7

VED LEJRBALET

HURTIG UDRYKNING

Jeg var til et møde for et par måneder siden med nogle af de øverste førere fra KFUM-spejderne. Et sådant møde holdes fire gange om året for at styrke det gode kammeratskab mellem grønne og gule spejdere. Midt under mødet blev der ringet efter KFUM-spejdernes chef; han skulle omgående ud på et hospital og afgive blod til en patient. Det var ikke muligt den aften at finde en anden med hans specielle blodtype. En ambulance kom farende og tog ham med, men en halv time efter var han tilbage ved mødet og fortsatte drøftelserne.

Dette var blot et enkelt tilfælde ud af mange, og hver dag er der spejdere, som må give blod til syge mennesker. — Alene i København måtte sidste år gennemsnitlig 20 hver dag fra »Spejdernes og Væbnernes frivillige Bloddonorkorps« afgive blod, og for hele landet har over 30 hver dag givet blod, idet der ialt er givet 11.215 blodoverførsler, hvilket vil sige, at ca. 5000 liter sundt blod er stillet til rådighed for syge mennesker.

Siden Bloddonorkorpset blev stiftet i 1932, har spejdere og væbnere deltaget ved 50.000 blodoverførsler, og da man regner med, at i en trediedel af tilfældene reddes patienterne fra døden, er der således reddet ca. 16.667 menneskeliv.

Dette er de voksne spejderes good-turn. Når du bliver 18 år, bør du også melde dig. Selv om du ikke har tid til at være rover eller fører, kan du godt få tid til to gange

om året at give blod. Det bør være en æressag for hver spejder at melde sig til Bloddonorkorpset, når han bliver 18 år.

DET VRIMLER MED SPEJDERE

i udlandet. I sommer var jeg syd på i min første ferie, og jeg så en mængde spejdere på vandring med rygsæk og fuld oppakning. Der var næsten ikke den by eller egn, jeg kom igennem, hvor jeg ikke så spejdere. Selv højt oppe i bjergene lå de i lejr, skønt der er langt at gå efter proviant. Men jeg kan godt forstå, at de søger ud til bjergene, hvor de kan finde de dejligste lejrpladser ved vandløbene og i skovene.

Engang da jeg var på tur i de norske bjerge, traf jeg inde ved en sø en norsk trop. Det vil sige, jeg traf først en patrulje, som var på vej efter mælk, den skulle til en sæter, der lå to timers gang fra lejren. Da jeg forlod troppens lejr den næste morgen, slog jeg følge med en patrulje, som skulle efter proviant. Det tog dem en hel dag at komme ned til en by og tilbage igen til lejren, så I kan forstå, at der kræves noget af de norske spejdere, når de ligger i lejr i fjældene. — Her hjemme har vi det noget nemmere med provianteringen.

Nåh, det var jo ikke blot i udlandet, at der er spejder på veje og stier. Også i Danmark har tusinder af spejdere været i lejr, og gennem avisreferaterne fra landets mange blade har jeg fået indtryk af, at det har været en rigtig spejdersommer i

år, og oven i købet en sommer med mange udenlandske spejderbesøg.

I har jo sikkert alle haft en god tur og er på vej til at blive drevne lejrsportsfolk. Og selv om vejret ikke for jer alle har været lige godt, kan jeg vist gå ud fra, at de, der har haft det dårlige vejr, har lært mest. For som Baden-Powell engang sagde: »Enhver kan være spejder i godt vejr«, og dermed mente han jo, at der krævedes mere for at kunne være lejrsportsmand i dårligt vejr.

Ort Holm

MÅNEDENS DIGT

Drenge er vi, raske drenge,
ikke skabt til søvngigt blind,
nej, til leg i skov og enge
og til sang og latter sund.
Mundigt mod og viljestål
det er raske drenges mål.

Den, som spoler sind og tanke,
som i lutter grin har nok,
den, som kun kan le og pjanke,
passer ej i denne flok.
Bag hvert smil, hver munter skæmt
ligger ægte alvor gemt.

Tanker rene, viljer stærke,
mod og sang bor i vort bryst,
trang til død er sindets mærke,
øjets glimt er liv og lyst.
Arbejd først, så skæmt og leg,
det gi'r fart ad livets vej.

Fra „NEW LOOK“ til „OLD LOOK“ m. m.

Nu, da du og din spejderhat er vendt hjem fra sommerlejrens strabadser, er tidspunktet sikkert inde, hvor den trænger til at bringes tilbage fra det dér erhvervede »new look« til det oprindelige »old look«. Vi tager derfor det kære »dyr« frem og går den kritisk igennem. Måske trænger *hattebåndet* til udskiftning, hvilket din TF kan ordne ved indsendelse af det gamle hattebånd + 75 øre til korpskontoret. Sandsynligvis vil en *oppresning* gøre underværker, hvilket som tidligere nævnt nemt kan ske ved at lægge hatten på en plan flade, f. eks. et cementgulv, og med en blød pensel stryge en blanding af 10 g celluloselak og 75 g fortynder på skyggen, hvorefter hatten tørres et døgn uden pres.

Og så er der bulerne!

Hvis du spør mig, om der skal være en bule eller en kant fortil i spejderhatten, vil jeg henvise til, hvad B.-P. svarede en dreng, der i 1909 spurgte om det samme: »Det må du sådan set selv om; det, det virkelig drejer sig om, er hovedet under hatten! Men hvis jeg skal bestemme det, så gå med bulen fortil.«

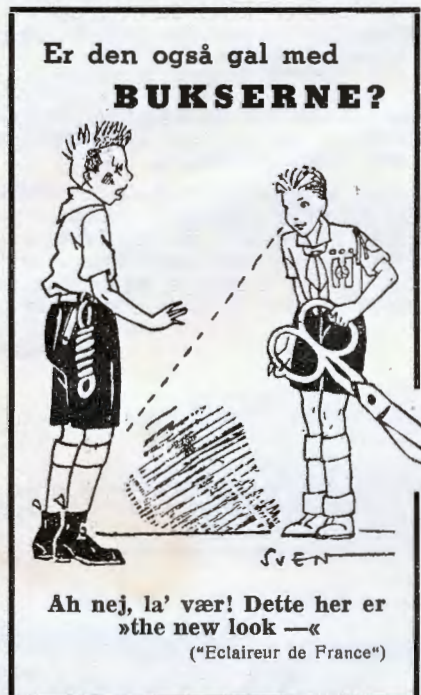
Når du får din fine, nye spejderhat fra depotet, minder den mest af alt om en halvvejs punkteret gummibold, for ligegyldigt hvor omhyggeligt du prøver at lave buler i den, bliver kanterne ikke skarpe, og øverst oppe bliver der ved med at være den nydeligste flade kuppel i st. f. en spids.

Altså fylder du en spand med vand og lægger hatten ned over den med bunden i vejret, så skyggen hviler på spandens kant, og vandet når op til 1 cm fra hattebåndet. Lidt efter vil du mærke, at pulden bliver blød, og så er tidspunktet inde til at hive kalorius op af vandet og lave en bule fortil, en bagtil og en i hver side. Derpå gør du med fingrene kanterne mellem dem skarpe, hvorpå du med de tre fingre og tommeltotten presser bulerne sammen i toppen, indtil der kommer en

formfuldendt spids ud af det. Pas på, at bulerne ikke går for langt ned — de nederste 3—4 cm af pulden skal beholde deres oprindelige form. Muligvis må du gentage eksperimentet et par gange, før resultatet bliver det helt store.

Hvad med hattesnøren?

Talløse som himlens stjerner og ørknens sand er de spejdere, der mellem år og dag har betroet mig,

at det var »uladsiggørligt« at beholde hatten på hovedet, når det blæste, når man cyklede, når det dilt, og når man dat! Og sandt at sige, ved at se, hvordan nogle af jer bærer sin hat, undrer det mig ikke det bitterste!

Først af alt, hvad *tror* du så, hattesnøren skal gøre godt for?? Den er der ikke blot til pynt, endnu mindre for at holde skyggen opbøjet på

bissemanér eller til at anbringe under hagen, evt. forsynet med en blanksuttet tøre. Nej, naturen har gavmildt udstyret dig med en udvækst på bagsiden af hovedet, sikkert først og fremmest for at du kan have noget, der kan holde på snøren!

Du starter altså med at anbringe hatten *vandret* på hovedet, ikke skubbet bag i nakken som en bedre glorie, ej heller ned over øjnene, så dit måske i forvejen begrænsede udsyn bliver yderligere indskrænket. — Derpå anbringer du midten af snøren ned om den foromtalt udvækst på baghovedet og haler enderne (af snøren!) gennem hulerne i hver sin side af skyggen, hvorpå du fortil binder en sløjfe, et råbåndsknob eller noget helt tredje, alt efter troppens skik og brug. Du advares indstændigt mod at stramme så meget, så blodomløbet hindres, men på den anden side skal hatten sidde urokkeligt fast, selv om du virrer nok så meget med knolden.

Nu og da ser man spejdere, der har fået fært af dette her, men som i deres uransagelige visdom har anbragt knuden *bagtil*, omme bagpå hatten over eller endog under skyggen. No good! Glem ikke, at det berømte, beredne politi i Canada (»Royal Mounted«) og det ligeså berømte sydafrikanske politikorps, som B.-P. grundlagde, og hvorfra han fik ideen til den nu internationale spejderhat, kan beholde deres hat på hovedet, selv om hesten er i fuld galop, eller der blæser en orkan, så hvis vi anbringer vores hat ligesom de — og ligesom jeg her har fortalt dig, er det ikke helt ved siden af!

— Lad os, også hvad spejderhatten angår, være lige så korrekte som spejdere i andre lande — og lad os ikke mindst tage ved lære af »The Royal Mounted«. De ved, hvad de taler om, når det gælder bredskyggede hatte!

White fang.

Ser din hat sådan ud

— eller sådan

— eller måske sådan

eller som her?

L **U** **F** **T** **S** **P** **E** **J** **D** **E** **R** **E**

Rundt om i Europa findes der — knyttet til de forskellige spejderkorps — særlige afdelinger af såkaldte *luftspejdere*, som har gjort svæveflyvesporten til deres speci-

ale. Flere steder er tropsførerne — bl. a. i Holland og Frankrig, hvorfra disse billeder stammer — tidligere faldskærmssoldater, der nu er hjemsendt, og som har taget flyvesporten på programmet i deres troppe. Der er også særlige luftspejder-duelighedstegn, hvoraf nogle er afbildet her.

Under jamboreen i Frankrig i 1947 var der en særlig »luftspejderdag«, hvor 30 franske rovere sprang ud med faldskærm og dalede ned over lejrområdet.

De fynske spejdere husker sikkert endnu, hvorledes der i fjor i forbindelse med »flyvedagen« her i Danmark var opvisning ved Odense af franske faldskærmsudspringere, både mandlige og kvindlige, og det interessante er, at de alle var aktive spejdere fra Paris.

JAMBORETEN VED FAXE LADEPLADS

Lyngby Division afholdt i tiden 29. juli—8. august sin jamborette i Strandegård dyrehave med deltagere fra ialt 8 lande.

De udenlandske spejdere ankom alle en lille uges tid før lejrens begyndelse, og i den tid blev der arrangeret forskellige ture for lejrens deltagere, dels for at vise dem lidt af Danmark, specielt København, og dels for at ryste dem sammen med de danske spejderkammerater, hos hvem de var privat indkvarteret.

I København aflagdes der besøg på Carlsberg, som trakterede med »li'så mange sodavander vi ku' drikke«. Derfra gik det til rådhuset, hvor borgmester Bindselev bød velkommen, og derefter blev rådhuset forevist.

Skotterne medbragte et brev fra borgmesteren i Glasgow til overborgmester H. P. Sørensen, og en deputation af skotske spejdere overrakte brevet til overborgmesteren personligt.

Fra rådhuset marcherede alle 500 mand med musik og faner gennem byen til Frederiksholms kanal, hvor der lå både parat til at sejle os en tur rundt i havnen.

Middagen blev spist på Christiansborg, hvor »snapstinget« bød på hakkebøf og rødgrød. Dagen sluttede med et besøg i Tivoli.

Den følgende dag var vi på tur i Nordsjælland. Vi kørte i et ekstrapag til Hillerød, hvor vi besøgte Frederiksborg slot, derfra til Helsingør, hvor der blev kigget på Kronborg.

Før afrejsen havde vi et offentlig lejrbål i Lyngby folkepark; dette lejrbål overværedes af 4000 mennesker, der troligt holdt ud til den brogede underholdning var slut.

Afrejsen til lejren foregik i ekstrapag til Faxe Ladeplads, hvor vi fik en hjertelig og festlig modtagelse af byens borgere, der i hele lejriperioden udviste stor interesse for jamboretten.

Lejrpladsen var den smukkeste, man kunne tænke sig — et særpræget dansk landskab med skov og strand og et par ældgamle gravhøje.

De første par dage gik med at indrette lejren, og det var interes-

Billederne viser fra oven og nedeften:

1. Lejren åbnes. — 2. Hollænderne på march. — 3. Een af de asiatiske fyrster. — 4. Glade skotter lader sig fotografere.

sant at se, hvordan de forskellige nationers spejdere indrettede sig.

Det var f. eks. første gang, de islandske spejdere lavede rigtig bål. På Island — hvor der ikke findes skov i større stil — må man klare sig men primus. Det var således den helt store oplevelse for dem at få lov til at lave rigtige lejrarbejder af ligeså meget træ de ville. Skotterne i deres kilts var selvfølgelig genstand for megen interesse i lejren. De blev fotograferet i en uendelighed og blev hurtigt meget populære. Hollænderne i deres sjove gule træsko lavede også op i foretagendet, og de var meget dygtige til at spille, synge og danse. Franskmændene hævdede sig især ved lejrbålet om aftenen, hvor de underholdt os med de smukkeste sange.

Der var i lejren arrangeret forskellige konkurrencer, f. eks. forhindningsløb, redningsrebskast, bål-tænding og lignende. Tovtrækning blev efter en hård kamp vundet af de islandske spejdere, der fik en meget smuk hjortetak med inskription — hjortetakken blev forøvrigt kastet ned i lejren fra en flyvemaskine.

Lejren store nummer var Kublai-Kahn, der var en mægtig asiatisk fyrste, og alle spejderne var hans undersåtter. Uheldigvis blev Kublai syg og døde, dette gav anledning til megen strid og kamp. Den tavse Lama (alias »Nol«) ordnede dog sagen ved at udvælge efterfølgeren efter en dags strid. Vejret var nogenlunde godt i begyndelsen af lejren, og de sidste par dage var det meget fint.

Da lejren var slut og de udenlandske spejdere skulle rejse hjem, var alle som en enige om, at det på alle måder havde været succes og en uforglemmelig oplevelse for deltagerne.

GULDKORN

Jeg deler verden i tre klasser: De få, der bevirker, at noget sker, de mange, som iagttager, at det sker, og det overvældende flertal, som ikke har begreb om, at noget sker. *Nicolas Murray Butler.*

MANDEN

der skød sin ven

Af Robert Baden-Powell

Der fortælles en historie fra Matabelekrigen om to soldater, som havde været ude at udspejde, og som var på vej hjem til hæren med meget vigtige oplysninger, da den enes hest blev skudt, idet de passerede tæt forbi nogle fjender, og han selv blev meget alvorligt såret i hoften. Hans ven standsede straks, steg af og hjalp den sårede op på sin egen hest, hvorefter han selv svang sig i sadlen og slap væk lige for næsen af fjenderne. Men snart opdagede han, at de var blevet fuldstændigt afskærne fra hæren, og at han var ude af stand til at få hesten til at galopere med den dobbelte byrde.

Han måtte ride ud i terrainet i en stor bue, indtil natten kom og så håbe på, at de i ly af mørket ville være i stand til at komme frem til hæren igen. Men een eller to gange i løbet af natten opdagede han, at fjenden stadig strejfede om for at fange dem, og han måtte trække længere og længere væk. I mellem-tiden gennemgik hans ven de frygteligste lidelser, var hyppigt bevidstløs og havde hele tiden smerter. I de øjeblikke, hvor de kunne standse, tryglede han sin redningsmand om at lade ham dø alene, eller endnu bedre, at skyde ham og gøre en ende på hans lidelser, thi der var intet håb om, at han ville overleve sine sår, og den ekstra byrde på hesten gjorde, at der var stor fare for, at de begge skulle falde i fjendens hænder.

Her var et vanskeligt spørgsmål: Hvad tror du, at du ville have gjort, hvis du havde været redningsmanden? I lang tid ville denne slet ikke høre tale om den såre-

Tegning af B.-P.

KENDER

1.

I morges, da jeg sku' i skole og trådte ud af porten, så så jeg en væltet cykel, såd'n en ganske almindelig sort én. — Jeg ku' godt ha' rejst den cykel, men det gjorde jeg altså ikke!

3.

Lidt køligt i vejret, det var det, en aprilblæst med piv i! En lysegrå, stilfuld bowler blev pludselig morderlig livlig. — Jeg ku' godt ha' fanget hatten, men det gjorde jeg altså ikke!

2.

Jeg slentrede henad gaden, så lidt på røgbutikken. Der stod vist en dame på hjørnet, som ikke ku klare trafikken. — Jeg ku' godt ha' fulgt hende over, men det gjorde jeg altså ikke!

4.

En mælkedreng, der kom kørende, tabte noget ud af sin taske; der lød en klirren, men fyren lod den ligge, den smadrede flaske. — Jeg ku' godt ha' fjernet skårene, men det gjorde jeg altså ikke!

des forslag; men til sidst, da han havde taget et hvil og havde haft tid til at tænke sig om, gjorde han op, hvad han selv helst ville gøre, og hvad der var hans pligt at gøre. Han ville helst frelse sin vens liv, hvis det var muligt; men skulle han frelse ham, kunne han ikke udføre

sin pligt: At vende tilbage til hæren med de oplysninger, han havde. Endelig kom han til det resultat at befri sin ven for hans lidelser ved at skyde ham, og at gøre sin pligt mod et større antal mænd ved at bringe sin depeche frem. —

Dette gjorde han så tilsidst. Hans

KENDER DU HAM?

1.

I morges, da jeg sku' i skole og trådte ud af porten, så så jeg en væltet cykel, såd'n en ganske almindelig sort én. — Jeg ku' godt ha' rejst den cykel, men det gjorde jeg altså ikke!

3.

Lidt køligt i vejret, det var det, en aprilblæst med piv i! En lysegrå, stilfuld bowler blev pludselig morderlig livlig. — Jeg ku' godt ha' fanget hatten, men det gjorde jeg altså ikke!

5.

Lidt henne, udfør nr. 30, stod folk om ambulancen. Der var li'e et hul i rækken, og derfor snapped' jeg chancen. — Jeg ku' godt være gået vid're, men det gjorde jeg altså ikke!

7.

Lyskurven var rød, men betjenten travlt med ar, så jeg fo'r ud blandt bilerne som bremsede hårdt op. — Jeg ku' godt ha' stået t, men det gjorde jeg altså ikke!

2.

Jeg slentrede henad gaden, så lidt på røgbutikken. Der stod vist en dame på hjørnet, som ikke ku klare trafikken. — Jeg ku' godt ha' fulgt hende over, men det gjorde jeg altså ikke!

4.

En mælkedreng, der kom kørende, tabte noget ud af sin taske; der lød en klirren, men fyren lod den ligge, den smadrede flaske. — Jeg ku' godt ha' fjernet skårene, men det gjorde jeg altså ikke!

Tekst:
Jøk

Tegninger:
Thora
Lund

6.

Så tudede vognen og kørte. Jeg så på kirkeuret, og løb så så stærkt jeg kunne — en herre fik skonæsken skuret. Jeg ku' godt ha' sagt ham undskyld, men det gjorde jeg altså ikke!

8.

Så nåed' jeg end'lig ti, gik ind en smule skuffet. Jeg heller ej den ene på løbske heste var træt. — Jeg sku' nok ha' standet for jeg er jo altså spæd!

des forslag; men til sidst, da han havde taget et hvil og havde haft tid til at tænke sig om, gjorde han op, hvad han selv helst ville gøre, og hvad der var hans pligt at gøre. Han ville helst frelse sin vens liv, hvis det var muligt; men skulle han frelse ham, kunne han ikke udføre

sin pligt: At vende tilbage til hæren med de oplysninger, han havde. Endelig kom han til det resultat at befri sin ven for hans lidelser ved at skyde ham, og at gøre sin pligt mod et større antal mænd ved at bringe sin depeche frem. —

Dette gjorde han så tilsidst. Hans

eneste trøst var, at i det øjeblik, han skød sin ven, opdagede han en masse vilde, som styrtede frem imod ham fra alle sider, og det lykkedes ham kun med nød og næppe at galopere væk, da de var ved at omringe ham. Hvis han havde prøvet at frelse sin vens liv, ville de begge

være faldet, og meld

drig være nået frem. Vær loyal mod din samtidig aldrig ille pligt. Dette kan ofte legenhed; men den klare dette spørgsmål tvivl, er at sætte pl

DU HAM?

5. Lidt henne, udfør nr. 30, stod folk om ambulancen. Der var li'e et hul i rækken, og derfor snapped' jeg chancen. — Jeg ku' godt være gået vid're, men det gjorde jeg altså ikke!

st:
k
nger:
ora
nd

6. Så tudede vognen og kørte. Jeg så på kirkeuret, og løb så så stærkt jeg kunne — en herre fik skonæsen skuret. Jeg ku' godt ha' sagt ham undskyld, men det gjorde jeg altså ikke!

7. Lyskurven var rød, men nu havde betjenten travlt med andet, så jeg fo'r ud blandt bilister, som bremsede hårdt op og banded'! Jeg ku' godt ha' stået til grønt lys, men det gjorde jeg altså ikke!

8. Så nåed' jeg end'lig til skolen, gik ind en smule skuffet: Jeg heller ej den ne morgen på løbske heste var truffet. — Jeg sku' nok ha' standset vognen, for jeg er jo altså spejder!

RASSER

fortæller om snobrød

Nogle spejdere (af de helt nye), har spurgt mig, hvordan man bager snobrød; jeg har valgt at give et enkelt lille tips om, hvad man ikke skal, eller rettere, jeg har rodet i min brokkasse og fundet en gammel rapport stammende fra Sct. Hans aften 1945, frem. Den blev ikke brugt, og nu har den oven i købet den fordel, at de medvirken- de dårligt kan huske historien. Den hedder — ja, der er ikke noget at gøre ved det — men der står virkelig: »Vildmænd ved bålet«, så nu er vi jo alle klar over, at det er en gammel historie. Altså:

Sct. Hans aften fik en eller anden det indfald, at samtlige tilstedeværende skulle lave snobrød. Efter de indledende øvelser (dejen tabt på jorden o.s.v.) påbegyndtes tilberedningen. Tonny lagde sit brød ind i bålet og sagde: »Så for Søren.« rev det ud igen og gjorde mig den næste dag opmærksom på, at brødet blev godt. Også Poul flød over sig af rosende ord om sit brød, da han næste dag blev klar over, at historien var på vej til »SPORET«. Begge glemte de dog fornuftigt at lovprise deres arbejder, dengang der var lejlighed til at kontrollere kvaliteten. De to trediedele af brødene var forkullede, og klimaks blev nået, da en spejders brød stod i lys lue, — nå, kort tid efter nåede Walthers brød også klimaks. Da det var godt mørkt, fandt Jørn tidspunktet inde til at fortære sit snobrød. Han trak det ud fra bålet, hvor det havde ligget i ca. 2 timer, gnaskede på det (en forfærdelig knasende lyd) og erklærede, at det »vist nok var noget forkullet«. Staklen var ikke klar over, at brødet var brændt eller faldet af, og at det, han sad og fortærede, var et stykke trækul, som han i mellemtiden havde spiddet. (SPORET, 1. Valby).

Brødet stod i lys lue...

eneste trøst var, at i det øjeblik, han skød sin ven, opdagede han en masse vilde, som styrtede frem imod ham fra alle sider, og det lykkedes ham kun med nød og næppe at galopere væk, da de var ved at omringe ham. Hvis han havde prøvet at frelse sin vens liv, ville de begge

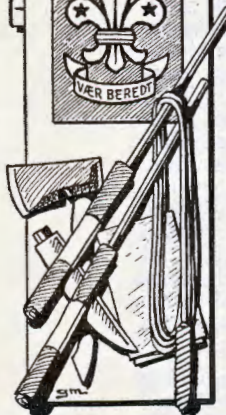
være faldet, og meldingen ville aldrig være nået frem.

Vær loyal mod din ven, men vær samtidig aldrig illoyal mod din pligt. Dette kan ofte sætte dig i forlegenhed; men den bedste måde at klare dette spørgsmål, hvis du er i tvivl, er at sætte pligten først.

nu gælder det

FØRSTE KLASSES PRØVEN

7.

Denne gang:

PUNKT 5

Nu nærmer vi os en af de smukkeste af årstiderne, efteråret, en tid, hvor det er herligt at færdes i skove og på marker. Vi tager derfor denne gang fat på punkt 5 i 1. klasses prøven, det punkt der omhandler **orientering**.

Der kræves for det første, at du skal have nøje kendskab til signaturer og højdekurver i Geodætisk Instituts kort (1:40.000 og 1:100.000) og kunne anvende kortene i terrænet. Når du arbejder med et kort, er det meget nødvendigt, at du er fuldkommen klar over målestoksforholdene, da du jo ellers slet ikke kan gøre dig begreb om afstandene, og derfor må du vide, hvad en kilometer i terrænet svarer til på det kort, du har i hånden. Her er tabellen:

1:20.000 1 km = 5 cm
(kaldes målebordsblad)
1:40.000 1 km = 2,5 cm
(kaldes atlasblad)
1:100.000 1 km = 1 cm
(kaldes generalstabskort).

Flere behøver du ikke, det er disse korttyper, du oftest kommer til at beskæftige dig med. Men denne tabel må du også kunne til fuldkommenhed. En god hjælper, når du skal arbejde med kort, er en centimeterstok. Du kan få dem i alle boghandlere på længder fra 15—25 cm, lige passende til at have i

din korttaske eller i lommen. Iøvrigt er en tændstik 5 cm lang.

Kende signaturerne!

Ja, engang skulle du gerne blive så dygtig, at du, når du sidder hjemme i stuen og ser på et kort, ser landskabet for dig, som om du sad i en flyvemaskine og så jordens overflade glide forbi under dig med alle dens marker, skove, grusgrave, åløb o.s.v., men det tager sin tid, og det kræver omhyggelig træning i orientering. Først må du bemærke, at signaturerne ikke er ens på de 3 korttyper, jeg har nævnt for dig; forskellen på 1:20.000 og 1:40.000 er ikke så stor, det er nærmest veje og stier, der er ændret lidt, men på 1:100.000 er signaturerne for løvskov, lyng, nåleskov o. s. v. ændret væsentligt. Vi har ikke plads til at vise dig signaturerne for alle 3 korttyper, men her har du et eksempel på ændringen af løvskov og nåleskov.

»Fostbrødrene«, Bagsværd:

Skm. Hans Bardram.
Skm. Steen Iversen.
Skm. Georg Pers.
Skm. Anders Wamberg.
PA Henrik Thorup Jensen.

Dyssegård trop:

PA Kjeld Selmer Pedersen.
PA Jørgen Bang.
Arne Møller.
Hans Byrge Sørensen.
Ib Petersen.
Bjørn Petersen.

3. Odense:

Erik Storm Jørgensen.

1. Absalon, H.K.D.:

Skm. Walter Petersen.
Skm. Ikki Hansen.
PF Tony Pedersen.

Bispebjerg trop:

Benny Pedersen.

4. Godthåb trop:

PF Leo Kapatoff.
PF Eigil Pedersen.

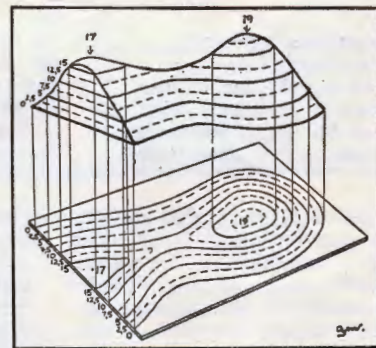
Iøvrigt vil jeg stærkt anbefale dig et par gode bøger om orientering, udover hvad der står i »Den lille Spejderbog«: KFUM-spejderen »Patruljen arbejder med Orientering« og Poul Korsholm: »Orientering«.

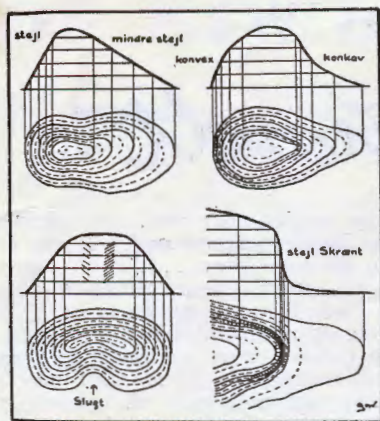
Lad nu være med, når du skal til at lære signaturerne, at sætte dig til at læse på dem, som om du læser lektier til skolen. — Nej, tag kortet i hånden og trav en tur ud gennem terrænet og sammenlign det terræn, du traver igennem, med de mange mærkelige kruseduller på kortet; på den måde lærer du det meget bedre — og så er det meget sjovere.

Nu skal du imidlertid ikke blive forbavset, hvis du pludselig en dag får et kort i hånden, hvor signaturerne ikke passer med det, jeg her fortæller dig. Sagen er nemlig den, at Geodætisk Institut stadig søger at forbedre kortene og at modernisere dem, f. eks. kan der være en del afvigelser i signaturerne for vejføring og -underføring, men når blot du tænker dig om og husker, at kortet er tegnet, som om hver enkelthed er set lige ovenfra, så kan du sagtens klare de grejer. Du skal heller ikke blive forbavset, hvis terrænet, du kommer ud i, ikke helt svarer til det, du ser på kortet; skove kan jo fældes og andre plantes, vejsving rettes ud, huse bygges o.s.v., men her må du igen holde hovedet koldt og tænke dig om — og endnu mere se dig om. Her kan du næsten altid regne med, at f. eks. vandløb yderst sjældent ændres, ligesom en hel bakke jo heller ikke er så let at flytte, og netop derfor skal man lære højdekurverne at kende, da de er en uvurderlig hjælp, når du skal orientere dig i terrænet.

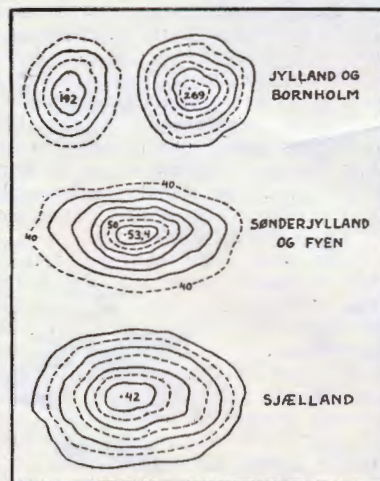
VAR DIN TROP MED denne gang?

Hvad er da højdekurverne for noget?

Højdekurverne kan forklares som linier, der hver for sig går gennem terrænpunkter med samme højde over havets overflade. Een kurve repræsenterer alle de punkter, der er $2\frac{1}{2}$ m over havets overflade, en anden de punkter, der ligger 5 m over havoverfladen o.s.v., således at hvis man tænker sig, at havoverfladen steg $2\frac{1}{2}$ m, ville den nye kystlinie gå netop på de steder i Danmark, hvor $2\frac{1}{2}$ m kurven går. Heraf vil du kunne slutte, at hvor højdekurverne på kortet ligger meget tæt ved hinanden, der er der en stejl skrænt, og hvor de ligger langt fra hinanden, der er der en jævn stigning i terrænet. Bakketoppene og en del andre punkter i terrænet er forsynet med en såkaldt kotepræg og et kotal, der angiver stedets højde enten i meter eller fod. Men for at kunne aflæse et hvilket som helst andet terrænpunkts højde, må man bl. a. kende højdeforskellen mellem kurverne, den såkaldte ækvidistanse, som desværre på målebordsbladen

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

om billig indbinding af Spejdernes Magasin

Jer er temmelig sikker på, at mange af jer opbevarer SPEJDERNES MAGASIN, dels fordi bladet senere hen vil være et morsomt minde fra jeres spejdertid, men også p. gr. a. de mange ideer, der fremkommer i Magasinet's spalter bl. a. på dette sted i bladet!! Imidlertid lader sikkert en hel del af jer bladet ligge og flyde mellem gamle numre af »Skipper Skræk« og andet af samme surdejg eller mellem de gamle aviser, og mon ikke adskillige af jer senere har ærgret jer, når I begynder at samle på bladet og så mangler et eller flere numre?

Her har du en såre billig metode til indbinding af bladene, så du får lidt mere samling på årgangene. Ganske vist er det ikke med stift bind, men du opnår dog at kunne stille bladene op på en reol mellem store bøger. Og, så kan det hele klares på 5 minutter pr. årgang!

Materialer: Et par tuber Danalim eller lignende hurtigtørrende lim. En rulle klæbestrimmel.

Bladene ordnes i årgange, og vi tager hver årgang for sig. Sidste nummer (altså decembernummeret)

lægges med forsiden opad. Med tuben trækkes en tynd stribe lim på forsiden langs ryggen af bladet. Nu limes næstsidside nummer ovenpå (november). En ny stribe lim trækkes langs ryggen af dette blad. Oktobernummeret limes på, og på den måde fortsætter man, til hele årgangen er samlet. Bunken lægges så i pres under et par store bøger. Derefter klipper man et stykke klæbestrimmel af rullen. Det skal være på længde med bladets ryg. Klæbestrimlen fugtes og lægges langs ryggen, sådan at lidt af strimlen klæber langs forsiden af nummer 1 og lidt langs bagsiden af nummer 10.

Men pas på bordpladen. Danalim kan ødelægge den, hvis du får pletter på. Kom lidt vand i en underkop, så har du en fin »fugter« til klæbestrimlerne.

Jeg har talt.

PS. Gamle numre kan købes på samlecentralen: DC Hans Henri Christiansen, Monradsgade 27, Herning.

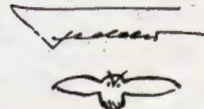

dene (1:20.000) ikke er den samme for hele landet på grund af, at målingerne er fra forskellig tid. I Jylland er ækvidistancen 5 fod, på Sjælland og de syd for liggende øer er den $2\frac{1}{2}$ meter, på Bornholm 5 fod og på Fyn og omliggende øer samt på de nyeste kort over Sønderjylland 2 meter. For at man skal kunne skelne de forskellige højdekurver fra hinanden, bruger man at tegne nogle stiplede og nogle fuldt optrukne efter et system, som du selv vil kunne se af tegningen her. Bemærk således f. eks., at på Fyn og i Sønderjylland er kurverne 10—20—30—40 meter o.s.v. stiplede, medens alle de mellemliggende kurver, hver gældende for 2 meter, er fuldt optrukne. På Sjælland vil du kunne se, at kurverne for 5—10—15—20—25 meter o.s.v. er fuldt optrukne, medens kurverne for $2\frac{1}{2}$ — $7\frac{1}{2}$ — $12\frac{1}{2}$ — $17\frac{1}{2}$ — $22\frac{1}{2}$ meter o.s.v. er stiplede. Lær alt dette grundigt, ellers vil du rende vildt i kurverne. Sænkninger i terrænet vil jo naturligvis blive markeret med kurver, der ligner kurverne, der fører mod en bakketop, og det gælder da om

at kunne bestemme forskellen. Søger, moser, grøfter og enge er gode kendetegn for en sænkning i terrænet, medens man altid kan gå ud fra, at vejrmøller, sømærker og trigonometriske stationer sædvanligvis ligger på højere punkter. På kortene over Fyn og Sønderjylland er lavninger markeret ved et lille kryds, så her er de lette at påpege, men i de øvrige landsdele må man bruge øjnene og kortet, sammenligne med det omliggende terræn og kotaltallerne, og deraf finde ud af, om det er en bakketop eller en lavning. Jeg har her kun omtalt højdekurverne på målebordsbladene, men naturligvis findes der også kurver på atlasbladene og generalstabskortene, blot er ækvidistancen her i nogle tilfælde anderledes, men det vil du altid kunne se forneden på kortet.

Og så vil jeg ønske jer god fornøjelse, det er et meget interessant emne at arbejde med.

— Næste gang kortskitser og afstandsbedømmelse.

Korpset rundt

Kolonneeturnering i Randers.

I det store, årlige sølvøkseløb deltog i år ialt 15 patruljer.

Løbet foregik pr. cykle og bød på opgaver som roning med spader som årer, nødhjælp, redningsstol over en 10 m dyb og 15 m bred kløft, cyklereparation, teltrejsning med bind for øjnene o. s. v.

Sejrens trofæ, sølvøksen, vandtes for 3. år i træk af Niels Ebbesens trop, denne gang af Leoparderne.

Nr. 2 blev Ørnene, Randellsberg trop.

Rørende omsorg!

»Selvfølgelig tager jeg med på lejren sammen med Kaj — hvem skulle ellers tage sig af ham, om jeg må spørge....«

En vand-lejr.

Vi har for nylig haft en mægtig lejr i 1. Absalon H.K.D. Der var godt med vand; thi når vi gik i vandet, styrtede regnen ned.

De 5 patruljer havde tiden til egen rådighed, og den blev fuldt ud benyttet til ballade og arbejde.

Trods nattevagterne blev vor tropsstønder stjålet, og snart gik den vilde jagt gennem skoven. Vore skovmænd — de usle forrædere — viste sig at være på tyvenes side, men det fik de også betalt med en mængde bank. Teddy.

Alle tiders kamp mellem skovmænd og førere!

I Randers fandt skovmændene i byens troppe på at udfordre førerne til en drabelig fodboldkamp. Nedenfor fortæller en (upartisk?) fører om den ikke helt almindelige (fortsættes spalte 3.)

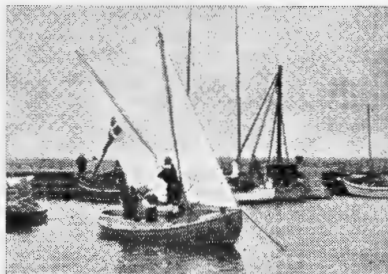

De 3 patruljeførere planter de tre første splitflag

De første splitflag...

I Vedbæk, der ligger ved Øresund, blev der i august 1947 stiftet en søspejdertrop, »Vikingerne«, og allerede nu, ikke to år efter, var troppen i stand til at døbe 3 Aalborgjoller, fordi søspejderne havde mødt en enestående velvilje fra mange sider.

Dåben blev ikke alene en historisk begivenhed for troppen men for hele korpset, fordi »Vikingerne«, efter at kongen havde givet sin tilladelse til, at søspejderfartøjer må føre splitflag, var de første, der fik splitflag til deres fartøjer. Det var et stolt og betagende øjeblik, da de tre patruljeførere efter dåben af bådene plantede hver sit splitflag i agterstavnen; og da de nydøbte Aalborgjoller lidt senere stod havnen ud sammen med tropsførerens Helsingørjolle, der er stillet til rådighed som jungmandsfartøj, smeldede 4 splitflag, forsynet med en gylden søspejderlilje, lystigt for vinden, mens solstrålerne spillede på de hvide sejl og Øresunds blå bølger.

Splitflaget hejses, før patruljens båd står havnen ud.

dyst og indleder med et uddrag af de Randers-skovmænds udfordring og førernes svar

»Vi unge, fremstormende skovmænd vil knuse, hakke, hamre, finde og nedtromle vore modstandere i grønsværen til gavn og glæde for samme«. — Men: »Vi førere skal nok vide på behørig vis at afstraffe jer formastelige, der, — skønt særdeles vel oplærte i vore troppe — fordrister jer til at føre upassende og højst pralende og udfordrende tale til jeres ærværdige gamle førere. I må i god tid forberede de mennesker, der fra mandag d. 20. ds. må betegnes som jeres efterladte, så de kan komme og strø sand på.«

Efter så skarp noteudveksling, stod det enhver klart, at dysten måtte blive hård.

Skovmændene havde før kampen sikret sig et forspring ved at alliere sig med speakeren, så han generede førerne under kampen med sine frække tilråb. Og til dommer havde de udpeget en dem venligsindet person, der ikke havde forstand på fodbold, men som fløjtede for frispark, når han mente, at førerne havde haft bolden for længe. En klovn, som der trods alt ikke var plads til på skovmændenes hold, løb rundt med sin sav, vækkeur, flitsprøjte og høje hat for at få førerne til at dø af grin.

Førerne satte straks en plakat i deres mål: »Lukket«, og den viste sig at være langt bedre end det net, skovmændene spændte foran deres. Det må siges, at de tapre skovmænd gjorde brav modstand mod førerne, der med kolonnechefen i spidsen vandt en stor sejr. Den ene førerback promenerede til stadighed sine halvlange, »korte« bukser foran fjendens mål, medens den anden back tog den med ro, mageligt henslængt på en bære ved straffesparkmærket, hvor han ikke var ret meget i vejen for spillerne.

Både under spillet med een og med to bolde bevarede skovmændene modet og så fine ud med deres flotte flagreslips, men efter en alvorlig omgang amerikansk »fodbold« så man ikke noget til hverken skovmænd eller slips. Medens førerne kunne gå ind og tage bad, var der intet skovmand at vaske tilbage. Totalt atomiseret!

Skrevet af upartisk fører.

DRAMA I 5 AKTER

eller

Det måtte gå galt —!

Skovmandspatruljen har under sommerlejren bygget sig den herligste sejldugsbåd af et ualmindelig stort underlag, noget snor og en krans af tørre grankviste. Stabel-afløbningen finder sted, og Ole sejler ud som første mand. Også Kaj er der plads til om bord, men da Ferdinand forlangte at komme med, gik det galt, og skuden forliste med mand og mus!

Kan du løse den?

Enhver patrulje med respekt for sig selv og sine traditioner har selvfølgelig en *hemmelig patruljekode*, som udelukkende kendes af patruljens spejdere.

I mange af de tropsblade, redaktionen får tilsendt, findes en speciel side for patruljerne, og ofte giver PF her sine interne meddelelser til patruljens øvrige medlemmer i koder. — Her er f. eks. et indlæg fra PF for *Ilderne* i Hans Tausens trop, trykt i tropsbladet »PILEKOGGERET«:

HPFUEOSJR KDA NEKAARDRE
MIFMPOELRUAADNTOLSGÆILG
DEGDVEEEROSPGOTMOENGRYR
PBAEYMMGMOGERETSRFEEOD
ORGGJKEN ROBESTOPIGGLN
TEARTT UKULERJDMEEALNTI
NVGEITSIMKKØEKDREEXEMY-
REZSN.

Tja, hvad mon det betyder?

Om sommeren

er der mange spejdere på Bornholm, ofte så mange, at man slet ikke lægger mærke til, at nogle af dem bor herovre hele året. Landets østligste trop befinder sig ikke desto mindre her, nemlig i Nexø. Nok er vi ikke så mange, vel nærmest for få, men som et godt tegn for fremtiden ser vi, at ulvenes antal stiger.

Vi forstår så udmærket, at mange af landets troppe finder på at besøge os, for det er sikkert vanskeligt ret mange andre steder at finde et så dejligt og velegnet terræn som her i nærheden af Nexø. Vi har haft mange gode, om vel til tider noget anstrengende ture heromkring. Ikke mange kroge af Paradisbakker, Helvedesbakker eller de store plantager i Højlyngen har undgået Nexøspejdernes ekspeditioner.

I øvrigt håber vi, at det lille antal spejdere her i tidens løb kan nå at blive så dygtige, at vi med hensyn til duelighedstegn og klassemærker kan blive lige så gode kunder i depotet som de større troppe.

Paradisfuglen.

»Nu er troppens eller flokkens sommerlejr »en saga blott«, og vi har kun minderne om en god lejr tilbage.« Er der dem, der siger. Men vi andre har andet og mere end minder, vi, der *udnyttede* sommerlejren! Heller ikke vi glemte at nyde livet, men vi benyttede samtidig denne enestående lejlighed til at dygtiggøre os i lejr sport og på andre områder, så vi nu har noget at bygge videre på ved efterårets weekend-lejre og i vinterens spejderarbejde. Jeg håber og tror, at du ikke hører til dem, der »kun har minderne tilbage«.

*

På side 76 bringer vi en interessant billedserie med luftspejdere. — Vi skal herhjemme næppe skride til at oprette særli-

Også en slags luftspejder ge luftspejder troppe — bl. a. spiller økonomien jo ind. Imidlertid er der ingen tvivl om, at mange spejdere interesserer sig for modelflyvning, og derfor undrer det mig, at der er så få spejdere, der tager det for nogle år siden indstiftede duelighedstegn »modelflyver«. Jeg kunne tænke mig, at grunden er, at kun få ved, at et sådant duelighedstegn eksisterer. På side 81 i »Prøver og Duelighedstegn«

kan du læse om, hvad der kræves for at tage det, og dermed være da »modelflyver« anbefalet til alle svæveflyverglade spejders be-vågenhed.

*

Min opfordring i martsnummeret om at indsende jeres tropsblad og referater af store og små begivenheder i trop og flok har allerede — i nogen grad — båret frugt. Disse linier må derfor opfattes som en gentagelse af min tidligere, høflige anmodning til d'herrer tropsblad-redaktører og tropsreportere om at tilskikke os sådanne skriftlige arbejder fra d'herrers (eller andres) hånd, som kan bidrage til at gøre »Korpset rundt« så alsidig som vel muligt.

Torben

En helt ny stavlygte

den ideelle spejderlygte

»Frangart«-lygten er helt indkapslet i gummi, som yder et glimrende værn mod elementer og pære — den er to-cellet og giver et godt lys. Der er gummikontakter, som tænder lygten ved »on« og slukker ved »off« — og så kan man også morse med den.

Du kan få den i den rigtige spejderfarve, som passer til uniformen, men også i rød, blå og andre farver. Der er ring i bunden af lygten, så den kan hænge på teltstangen og virke som teltlygte.

Den koster fuldt monteret med elementer og pære

kr. 11.00

men du kan også købe den umonteret til

kr. 9.50.

Vi har mange andre lygter lige fra 2.25 og op til de dyre, men dejlige »Hellesen-lygter« som er af forniklet messing. De koster monteret

kr. 17.50 og kr. 19.00.

Strømper til spejdere og ulveunger

Nu kan vi levere strømper i alle størrelser og i de rigtige farver både til spejdere, søspejdere og ulveunger. Til spejdere har vi både de *lyse drap*, som passer til sommeruniformen og de originale khakifarvede som passer til *Wilson-blusen*. Til søspejderne *mørkeblå* og til ulveungerne *sorte* eller *khakifarvede*.

Vi har været længe om at skaffe strømperne frem, for vi ville have den rigtige kvalitet, og den har vi fået nu — en dejlig, kraftig, ulden

strømpe, som er ekstra forstærket i tåen og hælen og virkelig slidstærke.

Vi fører dem i størrelserne 6—7—8—9—10—10½—11—11½—12.

Prisen er for drengestørrelser ca. 5—6 kr. og for voksen-størrelser ca. 6,50—7,50 kr.

✱

Strømpeopslag

til spejdere og ulveunger er på lager og kan leveres efter bestilling til divisionerne i specielle farver.

Soveposer

khakifarvede — stoppet med Lama-krøluld, vægt 2¼ kg — m. hovedpude, fodstykke og lynlås, den bedste kvalitet, der fås **kr. 58,00**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magazin

Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Rønvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526

Eksp. Kl. 9—17½, Fredag 9—18. Lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALæ 5711. Kontortid Kl. 8—16, Lørdag Kl. 8—12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret